

Ἡ κατάργησις τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, ποῦ ἐπιβλήθη ἐπὶ τῆς ὑάλου μέχρι τῆς μεγάλης μεταρρυθμίσεως τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς ἀγγλίας ὑπὸ τοῦ σὶρ Ραβέρτου Πήλ, ἤγαγεν εἰς μεγάλην ἐπιλάττωσιν τῆς τιμῆς καὶ συννεπῶς ἐπεκτάσεως τῆς χρήσεως τοῦ ὑάλου. Ἀντικείμενα καθήκοντα χρήσεως χρησιμεύοντα διὰ τὴν παράθεσιν καὶ τὴν ἀλάσεως χρεῖας ἐπὶ ἀλλαπλασιάσθησαν τοσοῦτον διὰ τῆς ὑάλου ὥστε ταῦτα κατέστησαν πρασιτὰ καὶ εἰς τὰς πενήσιτέρας τάξεις. Ἡ ὑάλος τελειοποιήσασα χρησιμεύει καὶ εἰς κατασκευὴν τοῦ τηλεσκοπίου διὰ τοῦ οὐρανοῦ τοσαύτα ἢ ἀνθρωπότης ἀπολαμβάνει εὐρυγυτήματα ἀφ' ὧν καὶ ὁ ἀνθρώπος ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀληθείαν καὶ τὴν ἀγάπην.

ΑΙ ΤΕΣΑΡΕΣ ΗΑΙΚΙΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

IV.

Τὸ τέρμα τῶν ὁνείρων.

Οἱ χρόνοι ἐλεύκανον τὰς μαύρας καὶ λαμπρὰς αὐτοῦ τρίχας. Οἱ χρόνοι ἐξοδύσαν τὴν λαμπρότητα τῶν ζωηρῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κατήνασαν τὸν βραχμὸν τοῦ δρμητικοῦ αὐτοῦ αἵματος. Αὐτῆς ἡ τελευταία σκηνὴ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, τὸ γῆρας, ὁ χειμὼν.

Ὁ Γεώργιος καθήμενος μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του, μετρᾷ ὡς ταξειδιώτης τὸν δρόμον, τὸν ὅπου διέτρεξε εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καὶ φέρει εἰς τὴν μνήμην του ὅ,τι ἀπέκτισε καὶ ὅ,τι ἔχουσιν καὶ ὅλον τὸ μέγα αὐτοῦ ταξειδίον.

Ἀναβαίνει μέχρι τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ ἐκεῖ ἴσταται μετὰ μελαγχολικῆς ποσότητος. Ἐχάθη ἡ ἀνθρὰ καὶ παιδρὰ ἐκείνη παιδικῆ ἡλικία, ἡ ἐκφραστικὴ εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἡ ποσότητος εὐτυχίας καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δάκρυα τῆς!

Ἐχάθη ἡ πλήρης ἐλπίδων ἐκείνη νεότης, ἡ θαρραλέως ἠκολούθει τὴν φωτισμένην ὑπὸ τοῦ φάρου τῆς ὑπερφανεῖας ὁδὸν, ἡς ὅλαι αἱ ὠραι τῆς ἐργασίας τῷ ὑπέσχοντο ἀφθονον θερισμόν!

Ἐχάθη, ἡ ἰσχύς ἐκείνη τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἡτις ἦτο τὸ καύχημα του! Ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ἀναπτύξεως τῆς εἰς τὴν κατεσλήθη. Τώρα μετὰ καὶ ὠρὰ καὶ κατ' ἡμέραν τὴν φουδὴν διαρκείαν τοῦ μέλλοντος του, καθὼς πρότερον κατὰ μῆνας καὶ κατὰ χρόνους. Τὸ παρελθὸν αὐτοῦ ὁρᾷ νῦν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς ἀπὸ παλαιῶν γραμμάτων ἀπομνημονεύσαντος θρῆνοντος. Ἐνὶ τῇ μνήμῃ του καὶ ἐκεῖ διακρίνεται ἡ εὐχὴ τῶν ἀπαιτητῶν αὐτοῦ ὁνείρων, ὁμοία πρὸς τὰ λείψανα νεανίου τῆς, φερόμενα εἰς τὸ φαντασμα τοῦ βίου, καὶ ἐκεῖ καὶ ἔτι σήμερ ἔτι χόντα, οὐρα πρὸς τὰ τεμάχια τοῦ παρόντος αἵματός του ὡς ἐπὶ τῶν Ἀλπεων.

Καὶ οἱ φίλοι του οὐκ ὑπάρχουσιν πλέον, οἱ εὐεργετικοὶ αὐτοῦ φίλοι, οἱ τίνες τὸν εἶχαν ὑποστηρίξει καὶ προστατεύσει. Οἱ εἰς μετὰ τὸν ἑαυτοῦ εἶχον ἀπο-

θάμει ἐνὸς τοῦτος ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του. Ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἡ τοσοῦτον ἀγαθὴ καὶ ἀφοσιωμένη, ἀπέθανε! ἀπέθανε καὶ ὁ πατήρ του, τοῦ οὐρανοῦ τὴν σάβαναν καὶ εὐγενὴ φυσιογνωμίαν, τὸ πῦρ καὶ πληρὴ εἰλικρινείας βλέμμα, δὲν δύναται νὰ ἀναπλήσῃ χωρὶς νὰ συγκινηθῇ!

Ἀναλογιζόμενος τὸ παρελθόν, ζητεῖ μετ' ἀπληστίας νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἐξέπληρωσεν. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σημειοὶ μὲ χαρὰν δείγματα τινὰ εὐνοίας, ἀγαθοεργούς τινὰς πράξεις. Ἀλλὰ πόσον μέγα κενὸν ὑπάρχει μετὰ τὸ τοῦ καλοῦ, τὸ ὅπου ἐπῆλθε καὶ ἐκείνου, τὸ ὅπου ἡ δύνατο νὰ πράξη! Βίβας τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον τοῦ βίου, πόσον μικρὰ εἶναι ἡ ἀξία τῶν καλῶν πράξεων δι' ὧν μέλλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου, ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου δικαστηρίου, ἐνώπιον τῆς αἰωνίου ἀγαθότητος!

Μ' ὅλα ταῦτα, ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ πένθους, ὁ Γεώργιος ἔχει πλησίον του εἰσέτι τὴν μετρίφρονα καὶ εὐγενὴ Μαρίαν, ἡς τὰς ἀρετὰς, μικροῦ ἐδέχθη νὰ παραγνωρίσῃ ἐν τῇ ἀλαζονίᾳ αὐτοῦ. Αὕτη ἐγήρασεν ἐκτελοῦσα κατὰ γράμμα τὰ καθήκοντά της. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπώλεσε πᾶν ἴχνος τῆς προτέρας αὐτῆς ὠραιότητος. Ἀλλ' ἡ καρδιά της μετὰ τῆς καρδίας τοῦ συζύγου αὐτῆς εἶναι ἡνωμένη διὰ δεσμοῦ ἰσχυροτέρου τοῦ δεσμοῦ τῶν δελεασμάτων τῆς νεότητος. Ὅσοι μακρύνονται ἀπὸ τῶν ὁνείρων τοῦ κόσμου τούτου, τόσο ὑψοῦνται συγχρόνως πρὸς τὸν κόσμον, ὅστις τοὺς περιμένει καὶ ὅστις μειδᾷ εἰς τὰς ἐλπίδας των.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Μαρία ἐξασθενεῖ, καὶ συνεχῶς διὰ μελαγχολικῶν βλεμμάτων, διὰ σφίγγεως τῆς χειρὸς, λέγει πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς ὅτι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ τῇ δώσῃ τὸ τελευταῖον φίλημα. Ἡμέραν τινὰ τοῦ θέρους, ἐνῶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου λαμπρῶν ἐπὶ τοῦ πρασίνου φυλλώματος τῶν δένδρων, καὶ αἱ μέλισσαι βομβοῦσι περίξ τῶν ἀνθέων, καὶ τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι μὲ χαρὰν εἰς τὰ παράθυρα, ὁ σύζυγος, ἡ φιλόστοργος μήτηρ, κλίνει τὴν θνήσκουσαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Μαρία! Μαρία! φωνάζει ὁ γέρων μετ' ἀγωνίας. Γεῖνει πρὸς αὐτὸν τρέμουσαν χεῖρα, τὸν βλέπει μειδῶσα, εὐλογεῖ ἐκεῖνον ὅστις ὑπῆρξε ὁ προστατὴς καὶ ὁ πιστὸς αὐτῆς σύντροφος, εὐλογεῖ τὰ τέκνα της, ἅτινα ὑπῆρξαν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία της εἰς τὴν αἰώνιον γαλήνην διεχούσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της σφίγγει δι' ὑστάτην φοράν τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της, ἐκ δὲ τῶν χειλέων της ἐξέρχεται ἡ τελευταία πνοή.

ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΔΕΙΞΑΝΤΑΣ

Ὁ γέρων μένει μόνος... εἰς τὸν ἐπικήδειον θάλαμον... μόνος! Ὁχι. Ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ δὲν τῷ ἀφῆκε πάντα. Περιβάλλει διὰ τῶν βραχιόνων του σφίγγει ἐπὶ τῆς καρδίας του, τὸν νῆδον του, οὗ τινος ἡ ζωὴ τῆς ἀναπνεύει εἰς αὐτὸν τὴν νεανικὴν τοῦ ἡλίου, τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας, αἵτινες διὰ

τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς εὐφροσύνης των, ἐνθυμίζουσιν αὐτῷ τὴν μητέρα των· γὰρ νεώτερος ἢ θυγάτηρ πατέρα

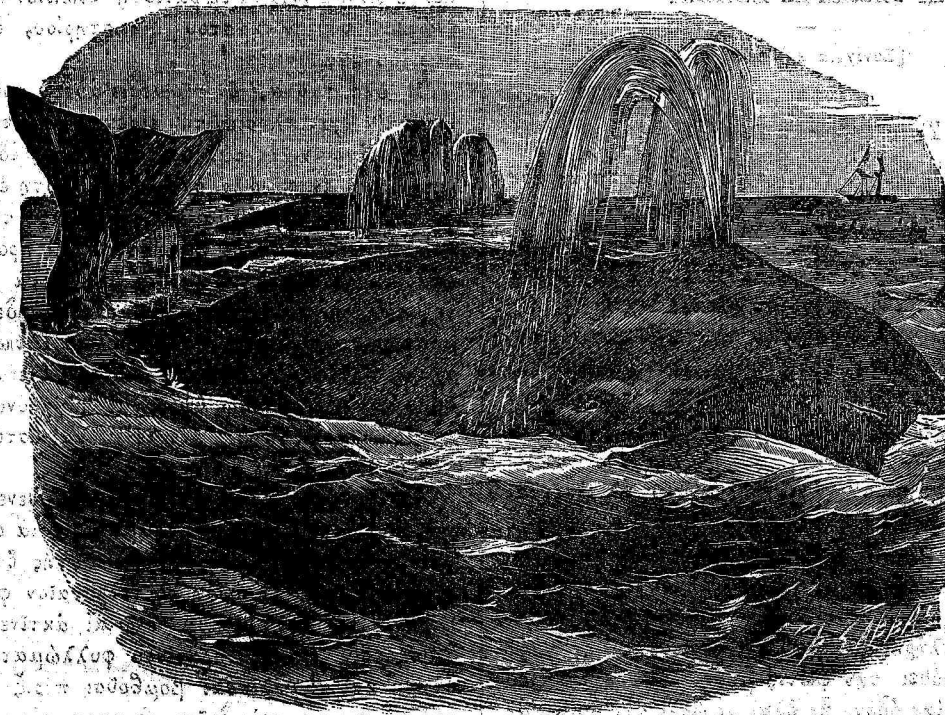
Τὰ τρία προσφιλῆ αὐτῶν ὄντα δὲν θέλουσι πλεον-
τὸν ἐγκαταλείψει. Ὁ υἱὸς τοῦ θέλει συμφθευθῆ κατὰ
τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἐντὸς τοῦ χωρίου τοῦ. Αἱ θυγα-
τέρες αὐτοῦ θέλουσι διαμέλγειν ὑπὲρ τὴν στέγην τοῦ
μετὰ πᾶν συζύγων αὐτῶν. Νέα τῆς οἰκογενείας ἐορ-
ταί θέλουσι τὸν ἀναζωογονήσῃ, γάμιν σκέψεις, νέα
γενεὰ θέλει γεννηθῇ καὶ θέλει περιπατεῖ σκιρτηδὸν
ἐνώπιόν τοῦ.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀπὸ τοῦ σιγῆς, αἱ δύο θυγατέρες τοῦ εὐρίσκονται παρ' αὐτῶ. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν πλησιάζει πρὸς αὐτὸν τὸ ἐκπνέον τεχνίον, τὸ ὁποῖον κρῖνται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Τὸ φοδόχρουν πρόσωπον

θαλάσσης. Εἰς τὰ μέγιστα τῶν ζῶων διαιροῦνται δὲ εἰς φυτοφάγα καὶ ζωοφάγα. ἡλικὸς 387 ἡνὲς 307101123

Δὲν ἔχουσιν ἐξωτερικὸν οὖς, εἰμὴ ὀπὴν τινα, οὐδ' ὅλως δὲ ὁρατὸν λαίμηρον, οὕτε τρίχες ἢ λέπια ἐπὶ τοῦ σώματος. Τινὲς ἔχουσιν ὀδόντας ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σιαγόνει, τινὲς μόνον εἰς τὴν κατωτέραν σιαγόνα, τινὲς οὐδ' ὅλως ἔχουσιν ὀδόντας, ὡς φαίνεται ἐξ ὧν πορίζομεθα τὸ ὅσοον τῆς φελαιίνης. Εἰσὶ ζῶα ἀναπνέοντα ἀέρα, ἔχοντα κανονικοὺς ρῥόθωνας. Ὡστε κατ' ἀνοχὴν καλοῦνται ἰχθύς, διότι ὁ ἰχθύς δὲν ἀναπνέει ἀέρα. Ἡ καρδία αὐτῶν ἔχει δύο κοιλίας καὶ ἔχουσι θερμὸν αἷμα. Ἐν τέλει ἀνήκουσι ταῦτα εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν μαστοφόρων.

Αἱ φάλαιναὶ δεικνύουσι τὴν ἡλικίαν αὐτῶν ἐν τῷ

Φάλαινα.

τοῦ παιδίου ἐγγίξει τὰς ὠχρὰς τοῦ γέροντος πα-
ρειάς. Τοῦτο ἠδύνατο νὰ παρομοιάσῃ τις ὡς ἄνθος τῆς
ἀνοιξέως εὐρισκόμενον ἐπὶ χιόνος.

Ὁ Γεώργιος κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ νεκρὸν αὐτὸ φίλημα. Ἡ ψυχὴ του πετᾷ πρὸς ἄλλον κόσμον. Τὸ ὄνειρόν του εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν πηδαί.

Ἐκ Πατρῶν.

N. п. Ө.

ΑΔΙΕΙΑ ΦΑΔΑΙΝΩΝ

Αἱ φάλαιναί ὧς πλείστα ἄλλα ζῶα τῆς τε ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης· εἰσι πολλῶν εἰδῶν, διαφέροντα τὸ μέγεθος, τὴν κατασκευὴν τὰς ιδιότητας, τὴν κατοικίαν καὶ τὰ ἔξαι· δὲν εἶναι πάντα κατασκευασμένα ἐπὶ ἐνὸς σχεδίου, οὔτε εὐρύνται ἐν τῇ αὐτῇ

χρώματι τοῦ δέρματος, ὡς ἡμεῖς ἐν ταῖς θριξίν· προ-
χωροῦσαι τὴν ἡλικίαν ἔχουσι λευκὴν καὶ φαίαν τὴν
χροαὶν τοῦ δέρματος. Τινὰ ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς φαλαί-
νης γίνονται ὑπερβολικὰ τὸ μῆκος ἀπὸ 80—100
ποδῶν ἐν δὲ ἀρχαιοτέροις χρόνοις ὅτε δὲν ἐδιώκοντο
τόσον διὰ τῆς θανατηφόρου ἀρπάγης, θά ἤϋξανον ἔτι
πλείοτερον. Ἐν ἐνὶ τῶν στομάχων ἐκ τῶν μεγαλει-
τέρων τούτων εὐρέθησαν περὶ τοὺς ἑκατὸν μεγάλους
ὀνίσκους καὶ πολλαὶ χιλιάδες ἐτέρων ἰχθύων. Ὑποτί-
θεται ὅτι ἡ ὄρασις αὐτῶν εἶναι ὀξυτέρα καὶ ἰσχυρο-
τέρα ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ. Τὸ
αὐτὸ σχεδὸν καὶ περὶ τῆς ἀκοῆς των δύναται νὰ
βῇ· τοῦτο δὲ δικαιολογεῖ τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς αἱ
θηρεῖνσαι τὴν φαλαίαν λέμβοι προσεγγίζουσι το-
σοῦτον αὐτῆς. Τὰ εἶδη τῶν φαλαινῶν τὰ ὅποια θη-
ρεῦνται παρὰ τῶν ἀλιευτῶν τῆς φαλαίνης εἰσὶ δύο